

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a treia)

5 mai 2022 *

„Trimitere preliminară – Protecția consumatorilor – Directiva 2011/83/UE – Articolul 6 alineatul (1) litera (m) – Contract la distanță între un consumator și un comerciant – Obligația comerciantului de a informa consumatorul cu privire la existența unei garanții comerciale a producătorului și la condițiile aferente acesteia – Condiții în care o astfel de obligație ia naștere – Conținutul informației care trebuie comunicată consumatorului cu privire la garanția comercială a producătorului – Incidența articolului 6 alineatul (2) din Directiva 1999/44/CE”

În cauza C-179/21,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Bundesgerichtshof (Curtea Federală de Justiție, Germania), prin decizia din 11 februarie 2021, primită de Curte la 23 martie 2021, în procedura

absoluts -bikes and more- GmbH & Co. KG

împotriva

the-trading-company GmbH,

CURTEA (Camera a treia),

compusă din doamna K. Jürimäe, președintă de cameră, și domnii N. Jääskinen, M. Safjan (raportor), N. Piçarra și M. Gavalec, judecători,

avocat general: domnul G. Pitruzzella,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru absoluts -bikes and more- GmbH & Co. KG, de C. Rohnke, Rechtsanwalt;
- pentru the-trading-company GmbH, de A. Rinkler, Rechtsanwalt;
- pentru guvernul ceh, de M. Smolek, J. Vlácil, și S. Šindelková, în calitate de agenți;

* Limba de procedură: germana.

– pentru Comisia Europeană, de M. Noll-Ehlers, N. Ruiz García și I. Rubene, în calitate de agenți, având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 6 alineatul (1) litera (m) din Directiva 2011/83/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2011 privind drepturile consumatorilor, de modificare a Directivei 93/13/CEE a Consiliului și a Directivei 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 85/577/CEE a Consiliului și a Directivei 97/7/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO 2011, L 304, p. 64), precum și a articolului 6 alineatul (2) din Directiva 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 mai 1999 privind anumite aspecte ale vânzării de bunuri de consum și garanțiile conexe (JO 1999, L 171, p. 12, Ediție specială, 15/vol. 5, p. 89).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între absoluts -bikes and more- GmbH & Co. KG (denumită în continuare „absoluts”), pe de o parte, și the-trading-company GmbH, pe de altă parte, cu privire la existența sau nu a obligației celei dintâi să furnizeze clienților săi informații referitoare la garanția comercială oferită de terți cu privire la produsele pe care le propune spre vânzare.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Directiva 1999/44

- 3 Considerentul (21) al Directivei 1999/44 enunță:

„Întrucât, pentru anumite categorii de bunuri, este o practică curentă ca vânzătorii și producătorii să ofere garanții pentru bunuri împotriva oricărui defect care devine aparent într-un anumit termen; întrucât această practică poate stimula concurența; întrucât, deși astfel de garanții sunt instrumente legitime de comercializare, ele nu trebuie să inducă în eroare consumatorul; întrucât, pentru a se asigura că nu sunt induși în eroare consumatorii, garanțiile ar trebui să conțină anumite informații, inclusiv o declarație că garanția nu aduce atingere drepturilor legale ale consumatorului.”

- 4 Articolul 1 din această directivă are următorul cuprins:

„(1) Scopul prezentei directive este apropierea actelor cu putere de lege și a actelor administrative ale statelor membre privind anumite aspecte ale vânzării de bunuri de consum și garanțiile conexe, pentru asigurarea unui nivel minim, uniform al protecției consumatorului în contextul pieței interne.

(2) În sensul prezentei directive:

[...]

(e) *garanție* înseamnă orice angajament al unui vânzător sau producător față de consumator, asumat fără costuri suplimentare, de a rambursa prețul plătit sau de a înlocui, a repara sau a se ocupa de bunurile de consum în orice mod, în cazul în care acestea nu corespund specificațiilor din certificatul de garanție sau în reclama relevantă;

[...]”

5 Articolul 6 alineatul (2) din directiva menționată prevede:

„Garanția:

- menționează că, în temeiul legislației interne care reglementează vânzarea de bunuri de consum, consumatorul are drepturi legale și precizează că drepturile în cauză nu sunt afectate de garanție;
- expune într-un limbaj simplu, inteligibil conținutul garanției și informațiile esențiale necesare pentru a face reclamații în temeiul garanției, în special durata și domeniul teritorial al garanției, precum și numele și adresa garantului.”

Directiva 2011/83

6 Considerentele (4), (5) și (7) ale Directivei 2011/83 au următorul cuprins:

„(4) În conformitate cu articolul 26 alineatul (2) din TFUE, piața internă este concepută să cuprindă un spațiu fără frontiere interne, în care sunt garantate libera circulație a mărfurilor și serviciilor, precum și libertatea de stabilire. Armonizarea anumitor aspecte în materie de contracte cu consumatorii negociate la distanță și în afara spațiilor comerciale este necesară pentru promovarea unei piețe interne reale a consumatorilor care să mențină echilibrul corect între un nivel ridicat de protecție a consumatorilor și competitivitatea întreprinderilor, asigurând în același timp respectarea principiului subsidiarității.

(5) [...] [A]rmonizarea completă a informațiilor destinate consumatorilor și a drepturilor de retragere din contractele la distanță și din cele negociate în afara spațiilor comerciale va contribui la un nivel ridicat de protecție a consumatorilor și la o mai bună funcționare a pieței interne a raporturilor între comercianți și consumatori.

[...]

(7) Armonizarea deplină a unor aspecte-cheie de reglementare ar trebui să crească în mod semnificativ securitatea juridică, atât pentru consumatori, cât și pentru comercianți. Atât consumatorii, cât și comercianții ar trebui să poată, astfel, să se sprijine pe un cadru de reglementare unic, bazat pe concepte juridice clar definite, care să reglementeze anumite aspecte ale raporturilor dintre comercianți și consumatori în cadrul Uniunii. Efectul unei astfel de armonizări ar trebui să fie eliminarea barierelor care își au originea în fragmentarea

normelor și definitivarea pieței interne în acest domeniu. Barierele respective pot fi eliminate numai prin stabilirea unor norme uniforme la nivelul Uniunii. În plus, consumatorii ar trebui să beneficieze de un nivel comun ridicat de protecție în întreaga Uniune.”

7 Articolul 1 din directiva menționată prevede:

„Obiectivul prezentei directive este acela ca, prin atingerea unui nivel ridicat de protecție a consumatorilor, să contribuie la buna funcționare a pieței interne prin mărirea gradului de similitudine dintre anumite aspecte ale actelor cu putere de lege și ale actelor administrative ale statelor membre privind contractele încheiate între consumatori și comercianți.”

8 Articolul 2 punctele 2, 7 și 14 din directiva menționată prevede:

„În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

[...]

2. «comerciant» înseamnă orice persoană fizică sau juridică, indiferent dacă este publică sau privată, care acționează, inclusiv prin intermediul unei alte persoane care acționează în numele sau în contul ei, în scopuri ce țin de activitatea sa comercială, de afaceri, meșteșugărească sau profesională în legătură cu contractele care intră sub incidența prezentei directive;

[...]

7. «contract la distanță» înseamnă orice contract încheiat între comerciant și consumator în cadrul unui sistem de vânzări sau de prestare de servicii la distanță organizat, fără prezența fizică simultană a comerciantului și a consumatorului, cu utilizarea exclusivă a unuia sau a mai multe mijloace de comunicare la distanță, până la și inclusiv în momentul în care este încheiat contractul;

[...]

14. «garanție comercială» înseamnă orice angajament din partea comerciantului sau a unui producător (denumit în continuare «garantul») față de consumator, în plus față de obligațiile legale referitoare la garanția de conformitate, de a rambursa prețul plătit sau de a înlocui, a repara sau a întreține bunurile în orice mod, în cazul în care acestea nu corespund specificațiilor sau oricărei alte cerințe care nu este legată de conformitate din certificatul de garanție sau din publicitatea relevantă disponibilă în momentul sau înaintea încheierii contractului”.

9 Potrivit articolului 3 alineatul (1) din aceeași directivă:

„Prezenta directivă se aplică, conform condițiilor și în limitele stabilite în dispozițiile sale, oricărui contract încheiat între un comerciant și un consumator. Ea se aplică și contractelor de furnizare a apei, gazelor, energiei electrice sau încălzirii centralizate, inclusiv de către furnizorii publici, în măsura în care aceste utilități sunt furnizate pe bază contractuală.”

10 Articolul 5 alineatul (1) litera (e) din Directiva 2011/83 are următorul cuprins:

„Înainte ca un contract, altul decât un contract la distanță sau un contract negociat în afara spațiilor comerciale, sau orice ofertă similară să producă efecte obligatorii asupra consumatorului, comerciantul trebuie să îi furnizeze consumatorului următoarele informații în mod clar și inteligibil, în cazul în care respectivele informații nu reies în mod evident din context:

[...]

(e) în plus față de o mențiune a existenței unei garanții legale de conformitate pentru bunuri, existența și condițiile privind serviciile postvânzare și garanțiile comerciale, după caz;

[...]”

11 Articolul 6 din această directivă prevede:

„(1) Înainte ca un contract la distanță sau negociat în afara spațiilor comerciale sau orice ofertă similară să producă efecte obligatorii asupra consumatorului, comerciantul trebuie să îi furnizeze consumatorului următoarele informații în mod clar și inteligibil:

(a) principalele caracteristici ale bunurilor sau serviciilor, în mod corespunzător cu mediul de comunicare și cu bunurile sau serviciile în cauză;

[...]

(l) o mențiune referitoare la existența unei garanții legale privind conformitatea bunurilor;

(m) acolo unde este cazul, existența și condițiile [privind asistența] după vânzare acordată consumatorului, serviciile prestate după vânzare și garanțiile comerciale;

[...]”

Dreptul german

12 Articolul 312d din Bürgerliches Gesetzbuch (Codul civil, denumit în continuare „BGB”), intitulat „Obligații de informare”, prevede la alineatul (1):

„În cazul contractelor negociate în afara spațiilor comerciale și al contractelor la distanță, comerciantul este obligat să informeze consumatorul în conformitate cu dispozițiile articolului 246a din [Einführungsgesetz zum Bürgerlichen Gesetzbuche (Legea de punere în aplicare a Codului civil, denumită în continuare «EGBGB»)]. [...]”

13 În versiunea aplicabilă situației de fapt, articolul 479 din BGB, intitulat „Dispoziții speciale privind garanțiile”, enunța la alineatul (1):

„Orice declarație de garantare (articolul 443) trebuie redactată în mod clar și inteligibil. Aceasta trebuie să cuprindă:

1. indicarea drepturilor legale ale consumatorului și indicarea faptului că garanția nu aduce atingere acestor drepturi, precum și

2. conținutul garanției și toate informațiile esențiale necesare pentru punerea în aplicare a garanției, în special durata și întinderea teritorială a acesteia, precum și numele și adresa garantului.

[...]

- 14 Articolul 246a din EGBGB, intitulat „Obligații de informare referitoare la contractele negociate în afara spațiilor comerciale și la contractele la distanță, cu excepția contractelor privind serviciile financiare”, prevede la alineatul (1):

„Comerciantul este obligat, în temeiul articolului 312d alineatul 1 din BGB, să pună la dispoziția consumatorului următoarele informații:

[...]

9. acolo unde este cazul, existența și condițiile privind asistența după vânzare acordată consumatorului, serviciile prestate după vânzare și garanțiile comerciale;

[...]

Litigiul principal și întrebările preliminare

- 15 absolut oferea spre vânzare, pe platforma de comerț online Amazon, un briceag al producătorului elvețian Victorinox. Pagina site-ului Amazon care prezenta această ofertă nu conținea informații cu privire la vreo garanție oferită de absolut sau de un terț, ci un link, intitulat „Instrucțiuni de utilizare”, care figura în rubrica „Informații tehnice suplimentare”, prin intermediul căruia, utilizatorul accesa o fișă de informare de două pagini, redactată și formatată de producătorul briceagului. Pe a doua pagină se găsea, printre altele, o declarație referitoare la „garanția Victorinox”, formulată astfel: „Garanția Victorinox acoperă, fără limitare în timp, orice defect material sau de fabricație (pentru componentele electronice, 2 ani). Daunele provocate de uzura normală sau de utilizarea necorespunzătoare nu sunt acoperite de garanție.”
- 16 the-trading-company, o societate concurentă cu absolut, apreciază că aceasta din urmă nu a furnizat informații suficiente cu privire la garanția oferită de producătorul briceagului. În consecință, ea a introdus, în temeiul reglementării germane privind concurența neloială, o acțiune prin care urmărea obligarea absolut să înceteze să propună astfel de oferte fără a atrage în același timp atenția consumatorului cu privire la drepturile sale legale, precum și la faptul că garanția producătorului nu aduce atingere acestor drepturi și fără a preciza întinderea teritorială a acestei garanții.
- 17 După ce a căzut în pretenții în primă instanță, acțiunea formulată de the-trading-company a fost admisă în apel de Oberlandesgericht Hamm (Tribunalul Regional Superior din Hamm, Germania). Această instanță a considerat că, în temeiul dispozițiilor coroborate ale articolului 312d alineatul (1) prima teză din BGB și ale articolului 246a alineatul (1) primul paragraf prima teză punctul 9 din EGBGB, care transpun articolul 6 alineatul (1) litera (m) din Directiva 2011/83, revine vânzătorului o obligație de informare privind garanția în cazul în care oferta pe care o propune conține, precum în speță, o indicație, sub orice formă, a existenței unei garanții. În plus, după ce a precizat că întinderea acestei obligații de informare trebuia stabilită în temeiul articolului 479 alineatul (1) din BGB, care transpune articolul 6 alineatul (2) din Directiva

- 1999/44, instanța menționată a constatat că oferta absolut nu conținea niciuna dintre informațiile impuse de această dispoziție din BGB și că niciun înscris din dosar nu indica, pe de altă parte, că consumatorul primise aceste informații într-un stadiu ulterior al procesului de comandă.
- 18 absolut a formulat recurs la Bundesgerichtshof (Curtea Federală de Justiție) împotriva hotărârii pronunțate de Oberlandesgericht Hamm (Tribunalul Regional Superior din Hamm) pentru a obține confirmarea hotărârii pronunțate în primă instanță.
- 19 Instanța de trimitere ridică, în primul rând, problema dacă un comerciant aflat în situația societății absolut este obligat, în temeiul articolului 6 alineatul (1) litera (m) din Directiva 2011/83, să informeze consumatorul cu privire la existența unei garanții comerciale oferite de producător, precum și cu privire la condițiile aferente acesteia. Mai precis, ridică problema dacă, ținând seama de expresia „acolo unde este cazul” utilizată în această dispoziție din Directiva 2011/83, simpla existență a unei garanții din partea producătorului, în speță garanția Victorinox, dă naștere unei asemenea obligații de informare pentru profesioniștii care comercializează produsul în cauză sau dacă această obligație ia naștere numai în cazul în care comerciantul menționează existența unei garanții a producătorului în oferta sa.
- 20 Având în vedere economia și obiectivul Directivei 2011/83, dar și faptul că trebuie să se țină seama de necesitatea de a nu aduce restricții disproporționate drepturilor fundamentale ale comercianților, instanța de trimitere tinde să interpreteze articolul 6 alineatul (1) litera (m) din Directiva 2011/83 în sensul că simpla existență a unei garanții a producătorului nu dă naștere obligației comerciantului de a furniza clienților săi informații cu privire la această garanție.
- 21 În această ipoteză, instanța de trimitere ridică, în al doilea rând, problema dacă simpla menționare a unei garanții a producătorului în oferta comerciantului, indiferent de forma sa și de faptul că este sau nu pusă în evidență, dă naștere obligației de informare prevăzute la articolul 6 alineatul (1) litera (m) din Directiva 2011/83 sau dacă, pentru ca o astfel de obligație de informare să fie pusă în sarcina comerciantului, este de asemenea necesar ca o atare mențiune să fie ușor perceptibilă pentru consumator sau chiar, în plus, să nu fie clar pentru consumator că mențiunea referitoare la garanția producătorului nu provine de la comerciant, ci de la producătorul însuși.
- 22 În cazul în care un comerciant precum absolut ar fi obligat, în temeiul articolului 6 alineatul (1) litera (m) din Directiva 2011/83, să furnizeze consumatorului informații cu privire la garanția comercială oferită de producător, instanța de trimitere ridică, în al treilea rând, problema conținutului pe care trebuie să îl aibă aceste informații. Mai precis, ea urmărește să afle dacă acest conținut trebuie să fie același cu cel prevăzut la articolul 6 alineatul (2) din Directiva 1999/44 sau dacă poate cuprinde un număr mai redus de informații.
- 23 În aceste condiții, Bundesgerichtshof (Curtea Federală de Justiție, Germania) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
- „1) Simpla existență a unei garanții din partea producătorului este suficientă pentru a da naștere obligației de informare prevăzute la articolul 6 alineatul (1) litera (m) din Directiva 2011/83?

- 2) În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare: obligația de informare prevăzută la articolul 6 alineatul (1) litera (m) din Directiva 2011/83 ia naștere prin simpla menționare în oferta comerciantului a unei garanții a producătorului sau aceasta ia naștere în cazul în care mențiunea este ușor perceptibilă pentru consumator? Există de asemenea o obligație de informare atunci când pentru consumator este ușor perceptibil faptul că comerciantul doar îi pune la dispoziție informațiile furnizate de producător cu privire la garanție?
- 3) Informațiile necesare în conformitate cu articolul 6 alineatul (1) litera (m) din Directiva 2011/83 trebuie să conțină aceleași informații precum garanția prevăzută la articolul 6 alineatul (2) din Directiva 1999/44 [...] sau sunt suficiente mai puține informații?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la primele două întrebări

- 24 Prin intermediul primei și al celei de a doua întrebări, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 6 alineatul (1) litera (m) din Directiva 2011/83 trebuie interpretat în sensul că, în ceea ce privește garanția comercială oferită de producător, obligația de informare pusă în sarcina comerciantului prin această dispoziție ia naștere prin simplul fapt al existenței acestei garanții sau dacă comerciantul este obligat să informeze consumatorul numai în anumite împrejurări despre existența unei astfel de garanții, precum și despre condițiile aferente acesteia.
- 25 Este necesar să se arate, cu titlu introductiv, că contractele la distanță sunt definite, în temeiul articolului 2 punctul 7 din Directiva 2011/83, ca fiind „orice contract încheiat între comerciant și consumator în cadrul unui sistem de vânzări sau de prestare de servicii la distanță organizat, fără prezența fizică simultană a comerciantului și a consumatorului, cu utilizarea exclusivă a unuia sau a mai multe mijloace de comunicare la distanță, până la și inclusiv în momentul în care este încheiat contractul”. Rezultă că un contract de vânzare a unui bun încheiat între un comerciant și un consumator pe o platformă de comerț online intră sub incidența noțiunii de „contract la distanță” și, prin urmare, în lipsa aplicării excluderilor prevăzute la articolul 3 alineatele (2)-(4) din Directiva 2011/83, intră în domeniul de aplicare al acestei directive, astfel cum este definit la articolul 3 alineatul (1) din aceasta.
- 26 Odată făcută această precizare introductivă, trebuie amintit în primul rând că, în temeiul articolului 6 alineatul (1) din Directiva 2011/83, comerciantul trebuie, înainte ca un contract la distanță sau negociat în afara spațiilor comerciale sau orice ofertă similară să producă efecte obligatorii asupra consumatorului, să furnizeze consumatorului respectiv, în mod clar și inteligibil, diferite informații. Această dispoziție urmărește să asigure comunicarea către consumator, înainte de încheierea unui contract, atât a informațiilor cu privire la condițiile contractuale și la consecințele acestei încheieri, care permit consumatorului să decidă dacă dorește să se angajeze într-un raport contractual cu un comerciant, cât și a informațiilor necesare unei bune executări a contractului și mai ales exercitării drepturilor sale (Hotărârea din 21 octombrie 2020, Möbel Kraft, C-529/19, EU:C:2020:846, punctul 26 și jurisprudența citată).
- 27 În ceea ce privește, mai precis, obligația de informare precontractuală care figurează la articolul 6 alineatul (1) litera (m) din Directiva 2011/83, comerciantul trebuie să informeze consumatorul, „acolo unde este cazul, [despre] existența și condițiile [privind asistența] după vânzare acordată consumatorului, serviciile prestate după vânzare și garanțiile comerciale”.

- 28 În ceea ce privește garanțiile comerciale, din modul de redactare a acestei dispoziții și din expresia „dacă este cazul” reiese că, atunci când un comerciant acordă o garanție comercială, el este obligat să informeze consumatorul cu privire la existența acestei garanții, precum și despre condițiile aferente ei.
- 29 În schimb, modul de redactare a dispoziției menționate nu permite să se stabilească dacă un comerciant este obligat, în cazul în care există o garanție comercială a producătorului, să informeze consumatorul cu privire la existența acestei garanții, precum și despre condițiile aferente ei.
- 30 Astfel, pe de o parte, expresia „dacă este cazul” care figurează la articolul 6 alineatul (1) litera (m) din Directiva 2011/83 urmărește doar să precizeze că obligația de informare precontractuală prevăzută la această dispoziție are vocația de a se aplica atunci când există o garanție comercială, fără a furniza totuși indicații utile pentru a răspunde la întrebarea dacă, în cazul în care o garanție comercială oferită de producător există în plus față de cea oferită de comerciant și în condițiile în care garanția comercială a producătorului nu face obiectul contractului avut în vedere între consumator și comerciant, acesta din urmă trebuie, prin simplul fapt al acestei existențe, să furnizeze consumatorului informații nu numai cu privire la propria garanție, ci și la cea a producătorului.
- 31 Pe de altă parte, utilizarea expresiei „garanțiile comerciale” la plural la articolul 6 alineatul (1) litera (m) din Directiva 2011/83 poate fi înțeleasă ca incluzând deopotrivă diferitele garanții comerciale pe care un comerciant le poate oferi pentru același bun sau pentru diverse bunuri și garanțiile comerciale oferite atât de comerciant, cât și de producător ca persoane distincte.
- 32 Astfel, întrucât modul de redactare a articolul 6 alineatul (1) litera (m) din Directiva 2011/83 nu permite prin el însuși să se răspundă la întrebările instanței de trimitere, este necesar, prin urmare, ca această dispoziție să fie interpretată în funcție de contextul său și de obiectivele pe care le urmărește (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 iulie 2019, Amazon EU, C-649/17, EU:C:2019:576, punctele 35 și 37, precum și jurisprudența citată).
- 33 În ceea ce privește, *primo*, contextul articolului 6 alineatul (1) litera (m) din Directiva 2011/83, trebuie arătat că noțiunea de „garanție comercială” este definită la articolul 2 punctul 14 din Directiva 2011/83 ca fiind „orice angajament din partea comerciantului sau a unui producător [...] față de consumator”. Rezultă că noțiunea de „garanție comercială”, în sensul Directivei 2011/83, acoperă nu numai garanțiile comerciale oferite de comerciant, ci și garanțiile oferite de producător.
- 34 În plus, din coroborarea noțiunilor „comerciant” și „garanție comercială” menționate la punctul 2 și, respectiv, la punctul 14 ale articolului 2 din Directiva 2011/83 reiese că nu ar fi avut niciun sens pentru legiuitorul Uniunii să utilizeze expresia „sau a unui producător” la articolul 2 punctul 14 din Directiva 2011/83 dacă obligația de informare precontractuală prevăzută la articolul 6 alineatul (1) litera (m) din această directivă nu ar acoperi, cel puțin în anumite împrejurări, garanția comercială oferită de producător.
- 35 Astfel, atunci când producătorul vinde consumatorului, direct sau prin intermediul altei persoane care acționează în numele și în contul ei, bunul pe care îl produce, acesta trebuie considerat ca fiind „comerciant” în sensul articolului 2 punctul 2 din Directiva 2011/83. Prin urmare, garanția

comercială pe care o oferă nu poate decât să corespundă „angajamentului din partea comerciantului” în sensul articolului 2 punctul 14 din această directivă, iar nu angajamentului „unui producător”, în sensul acestei din urmă dispoziții.

- 36 În aceste condiții, expresia „sau a unui producător”, care figurează la articolul 2 punctul 14 din Directiva 2011/83, face trimitere la o situație în care persoana comerciantului nu se confundă cu cea a producătorului. Or, ținând seama de faptul că expresia „garanție comercială” este utilizată numai la articolul 6 alineatul (1) litera (m) din această directivă, precum și în dispoziția analogă prevăzută, pentru alte contracte decât contractele negociate în afara spațiilor comerciale și contractele la distanță, la articolul 5 alineatul (1) litera (e) din directivă, expresia „sau a unui producător” nu poate avea sens decât dacă, în cadrul obligației de informare precontractuală vizate de aceste două dispoziții, comerciantul este obligat, cel puțin în anumite împrejurări, să furnizeze consumatorului informații privind nu numai propria garanție comercială, ci și cea oferită de producător.
- 37 Pe de altă parte, într-o situație în care obiectul principal al raportului contractual privește un bun fabricat de o persoană distinctă de cea a comerciantului, obligația de informare precontractuală prevăzută la articolul 6 alineatul (1) din Directiva 2011/83 trebuie să acopere orice informație esențială referitoare la obiectul menționat, și anume la bunul în cauză, pentru ca, în conformitate cu jurisprudența amintită la punctul 26 din prezenta hotărâre, consumatorul să poată decide dacă dorește să se angajeze într-un raport contractual cu comerciantul având în vedere acest obiect principal. Or, pe lângă „principalele caracteristici ale bun[ului]”, vizate în mod expres la articolul 6 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2011/83, asemenea informații includ, în principiu, și toate garanțiile intrinsec legate de bun, printre care se numără garanția comercială oferită de producător.
- 38 *Secundo*, referitor la obiectivul Directivei 2011/83, trebuie amintit că, astfel cum reiese din articolul 1 din aceasta, interpretat în lumina considerentelor (4), (5) și (7), respectiva directivă urmărește să asigure un nivel ridicat de protecție a consumatorilor, asigurând informarea și securitatea acestora în tranzacțiile cu comercianții. În plus, protecția consumatorilor în politicile Uniunii este consacrată la articolul 169 TFUE, precum și la articolul 38 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (Hotărârea din 10 iulie 2019, Amazon EU, C-649/17, EU:C:2019:576, punctul 39).
- 39 În aceste condiții, Curtea a statuat că, în interpretarea dispozițiilor Directivei 2011/83, trebuie să se asigure, după cum se arată în considerentul (4) al acestei directive, un echilibru just între un nivel ridicat de protecție a consumatorilor și competitivitatea întreprinderilor, cu respectarea libertății de a desfășura o activitate comercială a întreprinzătorului, astfel cum este consacrată la articolul 16 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 iulie 2019, Amazon EU, C-649/17, EU:C:2019:576, punctul 44).
- 40 În acest cadru, deși comunicarea către consumator a unor informații privind garanția comercială a producătorului, ca element intrinsec legat de bunul care face obiectul raportului contractual avut în vedere cu comerciantul, asigură un nivel ridicat de protecție a acestui consumator, o obligație necondiționată de a furniza asemenea informații, în orice împrejurare, pare disproporționată, mai ales în contextul economic al funcționării anumitor întreprinderi, în special cele mai mici (a se vedea prin analogie Hotărârea din 14 mai 2020, EIS, C-266/19, EU:C:2020:384, punctul 35 și jurisprudența citată). Într-adevăr, o asemenea obligație necondiționată ar constrânge comercianții să efectueze o muncă considerabilă de colectare și de actualizare a informațiilor

aferente unei astfel de garanții, deși aceștia nu au în mod necesar un raport contractual direct cu producătorii, iar problema garanției comerciale a producătorilor nu intră, în principiu, sub incidența contractului pe care intenționează să îl încheie cu consumatorul.

- 41 În aceste condiții, evaluarea comparativă a unui nivel ridicat de protecție a consumatorilor cu competitivitatea întreprinderilor, așa cum este enunțată în considerentul (4) al Directivei 2011/83, trebuie să conducă la concluzia că comerciantul nu este obligat să furnizeze consumatorului informații precontractuale cu privire la garanția comercială a producătorului decât atunci când interesul legitim al consumatorului mediu, normal informat și suficient de atent și de avizat, pentru un nivel ridicat de protecție trebuie să prevaleze în raport cu decizia sa de a se angaja sau nu într-un raport contractual cu acest comerciant.
- 42 Din analiza literală, sistematică și teleologică efectuată la punctele 27-41 din prezenta hotărâre reiese că obligația de informare precontractuală prevăzută la articolul 6 alineatul (1) litera (m) din Directiva 2011/83 acoperă garanția comercială oferită de comerciant, precum și pe cea oferită de producător atunci când, după cum reiese din cuprinsul punctului 41 din prezenta hotărâre, consumatorul are, în raport cu nivelul de protecție vizat de această directivă, un interes legitim de a obține informații cu privire la acest subiect pentru a putea lua decizia de a se angaja într-un raport contractual cu comerciantul. Prin urmare, comerciantul este obligat să furnizeze consumatorului informații precontractuale cu privire la garanția comercială a producătorului nu prin simplul fapt al existenței acestei garanții, ci ca urmare a prezenței unui atare interes legitim.
- 43 În consecință, în al doilea rând, trebuie să se stabilească dacă, în împrejurări precum cele care caracterizează ofertele comerciantului în discuție în litigiul principal, consumatorul are un interes legitim să obțină din partea comerciantului informații precontractuale cu privire la garanția comercială oferită de producător, precum și cu privire la condițiile aferente acestei garanții.
- 44 În această privință trebuie să se recunoască existența unui asemenea interes legitim atunci când comerciantul face din garanția comercială oferită de producător un element central sau decisiv al ofertei sale.
- 45 Mai precis, în cazul în care comerciantul atrage în mod expres atenția consumatorului asupra existenței unei garanții comerciale a producătorului, așa încât să facă din aceasta un argument în favoarea vânzării sau un argument publicitar și, prin urmare, să amelioreze competitivitatea și atractivitatea ofertei sale în raport cu ofertele concurenților săi, obligația de informare prevăzută la articolul 6 alineatul (1) litera (m) din Directiva 2011/83 are vocația de a se aplica.
- 46 Astfel, pe de o parte, o atare informație este, în termeni de protecție a consumatorilor, indispensabilă pentru ca aceștia din urmă să nu fie induși în eroare de informații neclare, echivoce sau incomplete cu privire la diferitele garanții existente și la îmbinarea acestora și pentru a fi mai ales în măsură să înțeleagă că garanția comercială oferită de producător nu provine de la comerciant și dacă ea poate, eventual, să fie exercitată prin intermediul acestuia din urmă. Pe de altă parte, nu se poate considera că o asemenea obligație de informare constituie o sarcină disproporționată pentru comerciant, în măsura în care acesta din urmă decide el însuși, în deplină cunoștință de cauză, să atragă atenția consumatorului cu privire la acest aspect și în măsura în care intenționează să obțină un avantaj concurențial din acesta.

- 47 În schimb, dacă oferta comerciantului menționează în mod accesoriu, ne semnificativ sau neglijabil garanția comercială a producătorului, astfel încât aceasta, având în vedere conținutul și configurația ofertei, nu poate fi considerată în mod obiectiv ca reprezentând un argument comercial al comerciantului și nici ca fiind susceptibilă să inducă în eroare consumatorul, comerciantul nu poate fi obligat, ca urmare a acestei simple mențiuni, să furnizeze consumatorului, în temeiul articolului 6 alineatul (1) litera (m) din Directiva 2011/83, informații precontractuale cu privire la această garanție.
- 48 Pentru a determina dacă garanția comercială a producătorului constituie un element central sau decisiv al ofertei comerciantului, în sensul punctului 44 din prezenta hotărâre, trebuie să se țină seama de conținutul și de configurația generală a ofertei în raport cu bunul în cauză, de importanța, ca argument în favoarea vânzării sau ca argument publicitar, a menționării garanției comerciale a producătorului, de locul ocupat de această mențiune în ofertă, de riscul de eroare sau de confuzie pe care respectiva mențiune l-ar putea induce în percepția consumatorului mediu, normal informat și suficient de atent și de avizat, referitor la diferitele drepturi la garanție pe care acesta le poate exercita sau la identitatea reală a garantului, de prezența sau nu în ofertă a unor explicații privind celelalte garanții aferente bunului, precum și de orice alt element de natură să dovedească o nevoie obiectivă de protecție a consumatorului.
- 49 Având în vedere aceste criterii, va reveni instanței de trimitere sarcina de a verifica dacă, în cauza în discuție în litigiul principal, menționarea garanției comerciale a producătorului în oferta comerciantului putea fi considerată ca constituind un element central sau decisiv al ofertei acestui comerciant de natură să dea naștere obligației de informare precontractuală prevăzută la articolul 6 alineatul (1) litera (m) din Directiva 2011/83. Deși această verificare revine exclusiv instanței de trimitere, Curtea, pronunțându-se asupra trimiterii preliminare, poate să ofere totuși, dacă este cazul, precizări menite să orienteze instanța națională în decizia sa (Hotărârea din 3 februarie 2021, FIGC și Consorzio Ge.Se.Av., C-155/19 și C-156/19 EU:C:2021:88, punctul 59 și jurisprudența citată).
- 50 În speță, este necesar să se arate că garanția comercială a producătorului nu era menționată în mod direct chiar în textul ofertei și deci nu a fost utilizată în mod semnificativ ca argument în favoarea vânzării sau ca argument publicitar de către comerciant.
- 51 În particular, trebuie să se constate mai întâi că această garanție nu era menționată decât în mod accesoriu în ofertă, și anume pe a doua pagină a unei fișe de informare a producătorului la care se putea accede printr-un link intitulat „Instrucțiuni de utilizare” care figura în rubrica „Informații tehnice suplimentare”, termeni ce fac trimitere în principiu la informații furnizate de producător cu privire la bunul în cauză. Apoi, garanția menționată nu rezulta dintr-o fișă de informare întocmită de profesionist, ci de producător, care identifica în mod specific garanția ca fiind cea a acestuia din urmă. În sfârșit, riscul ca un consumator să fi putut fi indus în eroare sau riscul acestuia de confuzie în ceea ce privește natura garanției și identitatea reală a garantului este cu atât mai neglijabil cu cât nicăieri în ofertă nu era menționată o garanție concurentă cu cea oferită de producător.
- 52 În aceste condiții, rezultă, sub rezerva verificării de către instanța de trimitere, că nu se poate considera că o mențiune privind garanția comercială a producătorului precum cea în discuție în litigiul principal constituie un element central sau decisiv al ofertei comerciantului.

53 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se răspundă la prima și la a doua întrebare că articolul 6 alineatul (1) litera (m) din Directiva 2011/83 trebuie interpretat în sensul că, în ceea ce privește garanția comercială oferită de producător, obligația de informare impusă comerciantului prin această dispoziție nu ia naștere prin simplul fapt al existenței acestei garanții, ci numai atunci când consumatorul are un interes legitim să obțină informații cu privire la garanția menționată pentru a putea lua decizia de a se angaja într-un raport contractual cu comerciantul. Un astfel de interes legitim este stabilit în special atunci când comerciantul face din garanția comercială a producătorului un element central sau decisiv al ofertei sale. Pentru a determina dacă garanția constituie un asemenea element central sau decisiv, trebuie să se țină seama de conținutul și de configurația generală a ofertei în raport cu bunul în cauză, de importanța, ca argument în favoarea vânzării sau ca argument publicitar, a menționării garanției comerciale a producătorului, de locul ocupat de această mențiune în ofertă, de riscul de eroare sau de confuzie pe care respectiva mențiune l-ar putea induce în percepția consumatorului mediu, normal informat și suficient de atent și de avizat, referitor la diferitele drepturi la garanție pe care acesta le poate exercita sau la identitatea reală a garantului, de prezența sau nu în ofertă a unor explicații referitoare la celelalte garanții aferente bunului, precum și de orice alt element de natură să dovedească o nevoie obiectivă de protecție a consumatorului.

Cu privire la a treia întrebare

54 Prin intermediul celei de a treia întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 6 alineatul (1) litera (m) din Directiva 2011/83 trebuie interpretat în sensul că informațiile care trebuie furnizate consumatorului cu privire la condițiile referitoare la garanția comercială a producătorului corespund informațiilor prevăzute la articolul 6 alineatul (2) din Directiva 1999/44.

55 În această privință, trebuie amintit că, în temeiul articolului 1 alineatul (1) din Directiva 1999/44, aceasta are ca obiect apropierea actelor cu putere de lege și a actelor administrative ale statelor membre privind anumite aspecte ale vânzării de bunuri de consum și garanțiile conexe, pentru asigurarea unui nivel minim, uniform al protecției consumatorului în contextul pieței interne.

56 În ceea ce privește mai precis articolul 6 alineatul (2) din Directiva 1999/44, reiese din modul de redactare a acestei dispoziții coroborată cu articolul 1 alineatul (2) litera (e) și cu considerentul (21) al directivei menționate că atât garanțiile vânzătorului, cât și cele ale producătorului trebuie să conțină anumite informații, enumerate la articolul 6 alineatul (2) din aceeași directivă, pentru a se asigura că consumatorul nu este indus în eroare.

57 Trebuie subliniat că articolul 6 alineatul (2) din Directiva 1999/44 și articolul 6 alineatul (1) litera (m) din Directiva 2011/83, deși privesc, ambele, garanțiile comerciale oferite de vânzător sau de comerciant și de producător, urmăresc obiective distincte. Astfel, în timp ce prima dintre aceste dispoziții urmărește să precizeze informațiile care trebuie să figureze în aceste garanții, cea de a doua are ca scop, după cum reiese în special din modul său de redactare, să furnizeze consumatorului informații precontractuale cu privire la existența unor asemenea garanții, precum și cu privire la condițiile aferente acestora.

58 Prin urmare, comerciantul, în cazurile în care este obligat să furnizeze consumatorului informații precontractuale referitoare la garanția comercială a producătorului, trebuie să transmită, în temeiul articolului 6 alineatul (1) litera (m) din Directiva 2011/83, numai informații referitoare la existența și la condițiile acestei garanții, iar nu la întregul conținut al garanției menționate.

- 59 În consecință, trebuie să se stabilească, printre diferitele elemente enumerate la articolul 6 alineatul (2) din Directiva 1999/44, care dintre ele se referă la „condițiile” aferente garanțiilor comerciale, în sensul articolului 6 alineatul (1) litera (m) din Directiva 2011/83.
- 60 În această privință, așa cum subliniază Comisia în observațiile sale scrise, articolul 6 alineatul (2) prima liniuță din Directiva 1999/44 nu privește condițiile aplicabile garanției comerciale, în sensul articolului 6 alineatul (1) litera (m) din Directiva 2011/83, ci vizează menționarea existenței garanției legale de conformitate.
- 61 În ceea ce privește articolul 6 alineatul (2) a doua liniuță din Directiva 1999/44, trebuie arătat că „conținutul garanției” și „informațiile esențiale necesare pentru a face reclamații în temeiul garanției, în special durata și domeniul teritorial al garanției”, acoperă în mod necesar condițiile referitoare la garanția comercială, în sensul articolului 6 alineatul (1) litera (m) din Directiva 2011/83. Pe de altă parte, „numele și adresa garantului” fac parte din aceste condiții de garanție, în măsura în care, în funcție de împrejurări, identitatea și localizarea geografică a garantului furnizează informații suplimentare pertinente referitoare la condițiile garanției.
- 62 În aceste condiții, ținând seama, pe de o parte, de caracterul generic al expresiilor „conținutul garanției” și „informațiile esențiale necesare pentru a face reclamații în temeiul garanției”, prevăzute la articolul 6 alineatul (2) din Directiva 1999/44, precum și, pe de altă parte, de natura exemplificativă a elementelor care sunt enunțate în aceasta, noțiunea „condiții” aferente garanțiilor comerciale, în sensul articolului 6 alineatul (1) litera (m) din Directiva 2011/83, nu se poate limita la durata și la întinderea teritorială a garanției sau la numele și la adresa garantului.
- 63 Această noțiune include în mod necesar ansamblul condițiilor de aplicare și de punere în aplicare a garanțiilor comerciale, amintindu-se că, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 53 din prezenta hotărâre, informațiile precontractuale referitoare la garanția comercială a producătorului trebuie furnizate numai în scopul de a permite consumatorului să ia decizia de a se angaja sau nu într-un raport contractual cu comerciantul.
- 64 Prin urmare, comerciantul este obligat, în temeiul articolului 6 alineatul (1) litera (m) din Directiva 2011/83 coroborat cu articolul 6 alineatul (2) a doua liniuță din Directiva 1999/44, să furnizeze consumatorului, pentru a răspunde interesului legitim al acestuia din urmă, identificat la punctul 53 din prezenta hotărâre, orice informație referitoare la condițiile de aplicare și de punere în aplicare a garanției comerciale respective, ceea ce poate include nu numai, după cum arată Comisia în observațiile sale scrise, locul reparării în caz de daună sau eventualele restricții de garanție, dar și, așa cum s-a arătat în cuprinsul punctului 61 din prezenta hotărâre, numele și adresa garantului.
- 65 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se răspundă la a treia întrebare că articolul 6 alineatul (1) litera (m) din Directiva 2011/83 coroborat cu articolul 6 alineatul (2) a doua liniuță din Directiva 1999/44 trebuie interpretat în sensul că informațiile care trebuie furnizate consumatorului cu privire la condițiile referitoare la garanția comercială a producătorului includ orice informație care privește condițiile de aplicare și de punere în aplicare a unei astfel de garanții, care permit consumatorului să ia decizia de a se angaja sau nu într-un raport contractual cu comerciantul.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 66 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a treia) declară:

- 1) Articolul 6 alineatul (1) litera (m) din Directiva 2011/83/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2011 privind drepturile consumatorilor, de modificare a Directivei 93/13/CEE a Consiliului și a Directivei 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 85/577/CEE a Consiliului și a Directivei 97/7/CE a Parlamentului European și a Consiliului, trebuie interpretat în sensul că, în ceea ce privește garanția comercială oferită de producător, obligația de informare impusă comerciantului prin această dispoziție nu ia naștere prin simplul fapt al existenței acestei garanții, ci numai atunci când consumatorul are un interes legitim să obțină informații cu privire la garanția menționată pentru a putea lua decizia de a se angaja într-un raport contractual cu comerciantul. Un astfel de interes legitim este stabilit în special atunci când comerciantul face din garanția comercială a producătorului un element central sau decisiv al ofertei sale. Pentru a determina dacă garanția constituie un asemenea element central sau decisiv, trebuie să se țină seama de conținutul și de configurația generală a ofertei în raport cu bunul în cauză, de importanța, ca argument în favoarea vânzării sau ca argument publicitar, a menționării garanției comerciale a producătorului, de locul ocupat de această mențiune în ofertă, de riscul de eroare sau de confuzie pe care respectiva mențiune l-ar putea induce în percepția consumatorului mediu, normal informat și suficient de atent și de avizat, referitor la diferitele drepturi la garanție pe care acesta le poate exercita sau cu identitatea reală a garantului, de prezența sau nu în ofertă a unor explicații referitoare la celelalte garanții aferente bunului, precum și de orice alt element de natură să dovedească o nevoie obiectivă de protecție a consumatorului.**
- 2) Articolul 6 alineatul (1) litera (m) din Directiva 2011/83 coroborat cu articolul 6 alineatul (2) a doua liniuță din Directiva 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 mai 1999 privind anumite aspecte ale vânzării de bunuri de consum și garanțiile conexe trebuie interpretat în sensul că informațiile care trebuie furnizate consumatorului cu privire la condițiile referitoare la garanția comercială a producătorului includ orice informație care privește condițiile de aplicare și de punere în aplicare a unei astfel de garanții, care permit consumatorului să ia decizia de a se angaja sau nu într-un raport contractual cu comerciantul.**

Semnături